

palma

Ko se ponovno tako, kot vsako jutro, peljem po tipičnih vaških cestah v službo (izraz mi je kar tuj), boljši je šolo, opazujem vedno znova lepoto slovenske pokrajine in sobivanje človeka v njen. Kljub precejšnji razdalji (tako jih večina meni), sama sicer nimam tega občutka, se tako kot v času Voranca v kraju vsi poznamo. Sprva res srečam svoje domačine, pretežno šoloobvezne učence, ki se kaj dosti ne zmenijo za posamezne jutranje avtomobile. Situacija se popolnoma spremeni, ko zapustim glavno cesto in se začnem voziti po občini Sveti Tomaž. Skoraj vsak dan srečujem iste ljudi, s katerimi se osebno ne poznamo, pa vendar se dovolj uvidevni drug do drugega pozdravljamo, z nasmeškom na obrazu, dvigom rok, v mraku »poblinkamo« z žarometi. Celo vaški orač s sodobnim traktorjem si utrga sekundo časa pri svojem pomembnem opravilu in dvigne roko in seveda z velikim veseljem vrnem tudi ta pozdrav. Situacija se nekoliko spremeni, ko se število ljudi poveča, pa nič zato.

Naslednje, kar me prevzame, je vzhajanje jutranjega sonca, ki se ravno prikaže ob svetinjski cerkvi. Osvetli svetinjske, mihalovske hribčke s terasami vinske trte, ki se v jesenskem času kažejo v vsej svoji lepoti. Paleta jesenskih barv je neizmerna, s prevladovanjem rumeno-rjave barve me prevzame notranji mir in misel, kako narava poskrbi zase. Tam zgoraj bi se človek ustavil, nabiral energijo za celi dan, celo življenje. Sedaj na cesti že srečujem ljudi in seveda učence, dobre znance, in mlajši brez vseh zadržkov pomahajo, kimajo, se nasmejijo, nekoliko večji pa, takšen imam občutek, da s starostjo kažejo manj čustev, pa vendar dovolj spoštljivo pozdravijo, tako učenci kot krajani. V slabih cestnih razmerah se s šoferji na cesti kar sproti dogovorimo, kje so težave in seveda, da jih ob zadnjem sneženju vsaj lahonski del ni imel. Ta prenos informacij na cesti opravi od časa do časa tudi s šoferjem kombija, ki prevažajo učence v šolo Stanka Vraza. Enkrat on pomaga meni, spet drugič jaz njemu, z informacijami seveda.

Upam, da vas je ob branju le-tega vsaj v kašnem delu prevzel prijeten občutek, ne zaradi mene, ampak zavoljo otrok, ljudi, jeseni, zime, pokrajine, ki ti poklonijo sekundo časa, dajejo malo, pa vendar tako veliko za naravno sobivanje, notranji mir, prijetni občutek biti del skupnosti prijaznih ljudi; in to slednje vam želim tudi v naslednjem letu. Srečno!

Ravnateljica Nada Pignar, prof.

bralke, bralci

*Življenje je kot velik mozaik in
vsak trenutek je le delček v njem.
Če bi kakšnega izgubili, bi v
mozaiku ostal prazen prostor.
Prav vsak trenutek, tukaj in
zdaj, prispeva k čudoviti sliki, ki
jo riše naše življenje.*

uredništvo časopisa

IZ VSEBINE

Šola in kraj	2
Srečanje s predsednikom	3
Raziskovanje	4
Projekti	5
Obisk pesnice	6
Literarni kotiček	7-8
Galerija	9
Pomladni dan	10
Bruselj in mi	11
Posvojimo rokodelca	12
Jumicar	13
Športni oddelki	15
Tržnica poklicev	16
Obisk iz Amerike	17
Ljudje in Zemlja	18
Matematične delavnice	19
Zanimivosti	19
Prazniki so pred vrati	20

ŠOLA IN KRAJ

MEDGENERACIJSKO DRUŽENJE

V šolskem letu 2008/2009 smo se na OŠ Ivanjковci organizirano vključili v projekt »Tudi ti si delček istega sveta«, ki je združen s projektom »Sadeži družbe« in je del širšega evropskega projekta »V različnosti je moč« z namenom,

- da vzpodbudimo vključevanje razvojnih vsebin v formalno in neformalno izobraževanje, osredotočeno na pomen medgeneracijskega dialoga skozi perspektivo izobraževanja za razvoj;
- da učencem na šoli predstavimo pojem prostovoljstva in pomoči drugim;
- da pripravimo učence, ki so se odločili za prostovoljno delo, na posebnosti, ki jih pri tem delu čakajo,
- da povežemo šolo in društvo upokojencev v lokalnem okolju;
- da s prostovoljnim delom prispevamo k ustvarjanju boljših pogojev za življenje starejših, ki živijo na svojih domovih.

Naša medgeneracijska srečanja smo izvedli 7-krat. Člani društva upokojencev s predsednikom g. Jožetom Polakom so se organizirali po vaseh ter prenašali ljudske običaje učencem, ki so jih vedno z veseljem pričakovali, jih prijazno sprejeli ter jim predstavili tudi svoje dejavnosti podaljšanega bivanja. Skupaj smo: luščili fižol, koruzo, trli orehe ter skupaj zapeli nekaj ljudskih pesmi, se igrali otroške igre, gospod Franc, star 92 let, nam je pripovedoval svoje dogodivščine iz otroštva ter prebral pesmi, ki jih sam piše, prikazali so nam izdelovanje metel. Igrali smo se igro mlinček, pletli stolčke in mizice iz trave, venčke iz brezovih vej in rožnih cvetov. Na 7. srečanju smo mi pripravili otroške rajalne igre, ki se jih še danes otroci radi igramo. Z nami se je igrala naša babica, Marija Caf. Ob ljudskih otroških igrah smo zaključili naša prijetna medgeneracijska druženja.

Za zahvalo in spomin na druženja smo jim poklonili album fotografij, ki so nastale ob srečanjih ter naredili načrt medgeneracijskega druženja za naslednjo šolsko leto.

Naše druženje se je nadgrajevalo ob dnevu dejavnosti Vidkova srajčica na delavnicah, ki jih je organizirala Marta Gregorc, kjer so se učenci učili plesti, kvačkati, šivati, presti na kolovratu, tkati na statvah in filcati. Spomladi pa so si učenci 5. in 2. razreda ogledali striženje ovac na domu Marte Gregorc.

Med počitnicami smo naša medgeneracijska druženja posvetili osrednji proslavi ob krajevnem pazniku in skupaj z roko v roki nastopali na prireditvi, kjer smo se predstavili s točko Življenje na deželi.

S krajšim kulturnim programom Življenje na deželi pa smo popestrili torkov popoldan ob dnevu starejših občanov v domu starejših v Ormožu.

Vse to počnemo z namenom, da se poveže šola in Društvo upokojencev v lokalnem okolju. Ob takih druženjih spoznavamo, kako malo je potrebno, da osrečiš nekoga drugega, da tkemo nova prijateljstva in da nas aktivnosti ob srečanjih vedno znova bogatijo.

Učenje spoštovanja drugih in sprejemanja drugačnih je nedvomno potekalo preko prostovoljskih aktivnosti na naši šoli. Ob vsem tem so učenci zaznali, da je potrebno odpreti veliko srce in se pogumno podati po poti vrednot ter preko poznavanja samega sebe odkrivati druge. Z velikim navdušenjem in z vso odgovornostjo so pomagali sošolcem pri učenju, prihajali v podaljšano bivanje ter se z veliko mero potrpežljivosti igrali didaktične in družabne igre z mlajšimi.

Mentorica Terezija Lukman

Učiti se, da bi znali živeti v skupnosti in eni z drugim

SREČANJE S PREDSEDNIKOM

Na šoli smo nekateri učenci vključeni v projekt TUDI TI SI DELČEK ISTEGA SVETA. Večina ljudi se sprašuje, kaj sploh je prostovoljstvo in ali se za to delo dobi plačilo. Prostovoljstvo je delo, ki ga opravljamo prostovoljno in se za njega ne dobi plačilo. Na podlagi tega projekta smo se prijavili na natečaj NAJBOLJŠI/NAJBOLJŠA PROSTOVOLJEC/PROSTOVOLJKA LETA 2009. Prejeli smo vabilo na prireditev, katero nam je poslal predsednik države dr. Danilo Türk in njegova soproga Barbara. Prireditev se je odvijala v Kongresnem centru na Brdu. Po rdeči preprogi smo vstopili v dvorano Gradis. Tam nas je sprejel predsednik Danilo Türk in spregovoril o prostovoljnem delu. Podelil je priznanja najboljšim prostovoljcem, prostovoljkam in prostovoljnemu projektu. Tudi mi smo prejeli priznanje za najboljši prostovoljni projekt. Sledila je pogostitev. Fotografirali smo se s predsednikom. Ponosni smo na svoje delo in na priznanje, ki smo ga prejeli. Srečanje s predsednikom pa nam bo ostalo v nepozabnem spominu.

Sara ŠAC, Sara MIHORIČ, 7. razred

Srečanja so se udeležili tudi starši naših prostovoljcev

Bil sem zelo vesel, da sem se lahko s hčerko Evo udeležil podelitev priznanj najboljšim prostovoljcem v letu 2009 v naši državi. Slavnostni govornik je bil predsednik dr. Danilo Türk. Podelitev je potekala v dvorani v Kongresnem centru Brdo pri Kranju. Videl sem jo prvič in bil zelo presenečen. Po podelitvi je bila pogostitev na visokem nivoju. Ostalo mi bo v lepem spominu in zelo sem ponosen na našo osnovno šolo, da je bila med udeleženci.

Boris FILIPIČ

Dobili smo se v Brdu pri Kranju, kjer je bila podelitev priznanj prostovoljcem. Priznanja sta podelila predsednik države dr. Danilo Türk in njegova žena Barbara. Podelitve so se udeležili tudi učenci in učenke OŠ Ivanjkovci, kateri so dobili pohvalo za prostovoljno delo ter požrtvovalnost s starejšimi občani. Ta dan mi bo ostal v spominu. Po končani slavnostni podelitvi ter pogostitvi smo se vsi zadovoljni odpravili iz lepe Gorenjske v prelepo Prlekijo.

Janko ČREŠNJEVEC

Po dogovoru z učiteljico smo se dobili pred šolo in se odpeljali v Brdo pri Kranju. Otroci so bili nestrpni in polni pričakovanj. Vsi so hoteli spoznati predsednika države. Tudi starši smo bili malce radovedni, kajti priložnost, videti predsednika, je redka. V dvorani smo bili prav navdušeni; polno ljudi, mladincev, staršev je nestrpno čakalo na podelitev priznanj. Tudi naši učenci so dobili priznanje in bili smo zelo ponosni. Sledila je pogostitev, druženje in fotografiranje s predsednikom, kar je bilo posebno doživetje. Otroci so bili ponosni, dogodek jim bo ostal v spominu. Zadovoljni in veseli smo se odpravili proti domu, v pričakovanju naslednjega dne, ko smo doživetja delili s sošolci, sorodniki, prijatelji.

Zlatka ČREŠNJEVEC

Karmen TOPLAK: »Počutila sem se zelo dobro, saj sem v živo videla predsednika naše države.«

Karmen BOGŠA: »Ponosna sem na vse prostovoljce, ki so prejeli nagrade, še posebej pa na nas.«

Jan VOČANEC: »Ponosen sem, da dem srečal predsednika. Videl se tudi Nino Osenar.«

Ponosni smo, da smo se srečali

RAZISKOVANJE

18. REGIJSKO SREČANJE MLADIH RAZISKOVALCEV SPODNJEGA PODRAVJA IN PRLEKIJE V ŠOLSKEM LETU 2009/10

Projekt »Uvajanje mladih v znanost«, ki ga ZRS Bistra Ptuj uspešno izvaja že 18. leto zapored, na prepričljiv način vzpodbuja raziskovalno in inovativno delo mladih, v ospredje postavlja ustvarjalnost in mlade ter njihove mentorje motivira za soodgovornost za razvoj okolja, v katerem živimo. Zgodnja priprava naših mladih generacij na samostojno in ustvarjalno delo je pomembno zagotovilo za normalen razvoj naše lokalne skupnosti in države.

Tudi v letošnjem šolskem letu se je naša šola udeležila Srečanja mladih raziskovalcev Spodnjega Podravja in Prlekije z raziskovalno nalogo »Slovenske gorice vabijo« na področju turizma. Mladi raziskovalci sta bili učenki 9. razreda **Rebeka Horvat Slavinec** in **Nataša Žalar**, ki sta odlično predstavili svoje opravljeno raziskovalno delo **13. aprila 2010 v Osnovni šoli Cirkovce** in osvojili **zlato priznanje**. Naša raziskovalna naloga se je uvrstila celo med šest najboljših na državno srečanje mladih raziskovalcev, ki pa se je odvijalo **21. maja na Gimnaziji in SPTŠ v Murski Soboti**. Tukaj sta si prislužili **srebrno priznanje**.

Mladima raziskovalkama Rebeki in Nataši iskreno čestitamo za odličen uspeh in želimo v prihodnosti še veliko uspešnih raziskav.

Mentorica raziskovalne naloge Marta Magdič in somentorja Zdenka Rakuša, Andrej Primužič

Rebeka, Nataša, čestitamo...

Kaj smo osvojili?

POVZETEK

Turizem mnogi razlagajo kot najbolj obetavno dejavnost tega stoletja. Človek ima vedno več prostega časa. Veliko potuje in spoznava različne naravne ter kulturne znamenitosti bližnjih in daljnih dežel. Kakšne možnosti za razvoj turizma ima KS Ivanjkovci? Kaj privlači turiste v mojem kraju? Kako bi lahko turistično ponudbo še popestrili? To so vprašanja, na katera sva poskušali najti odgovore v tej raziskovalni nalogi.

V uvodnem delu sva ugotavljali naravne in družbene možnosti za razvoj turizma v KS Ivanjkovci. Popisali sva naravno in kulturno dediščino, ki bi lahko bila zanimiva za turiste. Z analizo ankete o turistični ponudbi kraja sva ugotovili prednosti in pomanjkljivosti turistične ponudbe KS Ivanjkovci ter možnosti za popestritev ponudbe.

Za razvoj turizma je zelo pomembna gostinska ponudba, zato sva se usmerili v raziskovanje gostinske dejavnosti na našem področju. Ugotovili sva, da je možnosti za razvoj turizma v naših krajih veliko. Letno obišče KS Ivanjkovci okrog 12 000 turistov. Najpomembnejši motivi za obisk so naravno okolje, turistične prireditve, zlasti Praznik trgatve, in ponudba dobrih vin.

Kako bi lahko turistično ponudbo še popestrili?

Večina krajanov je predlagala, da bi morali več delati na urejenosti in prepoznavnosti kraja, izboljšati bi morali gostinsko ponudbo, zlasti bi morali ponuditi domačo kulinariko. Pritegniti pa bi morali tudi mlade, ki v domačem kraju ne najdejo dovolj zabave.

Najin predlog za izboljšanje turistične ponudbe v KS Ivanjkovci je geografska učna pot »Po Črni poti iz Ivanjkovcev do Svetinj«. Za popestritev turistične ponudbe kraja pa sva izdelali tudi turistični vodnik in zgibanko o turističnih zanimivostih.

Rebeka Horvat Slavinec, Nataša Žalar

PROJEKTI

ENERGETSKO VARČNA ŠOLA

V letošnjem šol. letu smo navadne svetilke v razredih zamenjali z varčnimi, in se tako vključili v projekt Energetsko varčna šola. Vendar nismo želeli biti samo varčna šola na papirju, zato smo se učenci 9. razreda z učiteljico Stanko Črček, v okviru dodatnega pouku fizike dogovorili, kako bi projekt izvedli. Vemo, da je nekaterim ljudem vseeno, če puščajo luči prižgane. Ne vidijo povezave med prižganimi lučmi, računi za električno energijo in emisijami CO₂. To pomeni, da nimajo nobene spodbude, da bi spremenili svoje vedenje. Naš moto: "Če me ugasneš, boš naredil nekaj za svojo prihodnost!" nas je vzpodbudil, da smo izdelali barvne nalepke, ki bodo vsakogar opominjale, naj ugasnejo luči, kadar jih ne potrebujejo. Nalepke smo nalepili zraven stikal v vseh prostorih naše šole. Da pa ne bi ostalo samo pri nalepkah, smo določili »detektive«, ki so spremljali ugašanje luči. Lahko rečem, da se večina vas zaveda, da lahko veliko prihranimo tudi z ugašanjem luči, saj nismo imeli prevelikega dela. Zato naj tudi v bodoče vsak od vas poskrbi za ugašanje luči, in s to majhno gesto pripomore k osveščanju vseh nas.

Prav tako pa smo se prijavi na natečaj »EVŠ - mladi za učinkovito rabo energije" in pripravili šolski kreativni projekt na temo energije in virov energij. Projekt je zajemal kombinacijo dveh tematskih področij:

področje izobraževalno-ozaveščevalnih ukrepov ter področje tehnično-investicijskih ukrepov. S projektom »Prleške vetrnice« so naši učenci dosegli 1. mesto, za nagrado pa si bodo ogledali elektrarno Krško.

Mentorica projekta: Stanka Črček, učiteljica matematike in fizike

Rdeči sadeži vabijo

SHEMA ŠOLSKEGA SADJA - SKRB ZA URAVNOTEŽENO PREHRANO IN ZDRAV ŽIVLJENJSKI SLOG

Shema šolskega sadja je ukrep skupne kmetijske politike EU v sektorju, sadje in zelenjava. Namen tega ukrepa je ustaviti trend zmanjševanja porabe sadja in zelenjave in hkrati omejiti naraščanje trenda povečevanja pojava prekomerne telesne teže in debelosti pri otrocih in mladostnikih ter kasneje pri odraslih. V ta namen je Evropska unija državam članicam namenila določeno finančno pomoč za brezplačno razdeljevanje svežega sadja in zelenjave. Projekt Shema šolskega sadja smo izvajali že v preteklem šolskem letu. Kot dodatno malico smo učencem ponudili raznoliko sadje, ob tem pa smo spoznavali različne koristi uživanja sadja. Učenci so se veliko naučili, in tako so na roditelskem sestanku sami izobraževali svoje starše. V začetku in ob koncu izvajanja SŠS smo anketirali učence o njihovih navadah uživanja sadja in zelenjave. Ugotovili smo, da se je ob koncu šolskega leta:

- povečalo število učencev, ki jedo sadje in zelenjavo;
- povečalo se je število učencev, ki sadje in zelenjavo uživa večkrat na dan;
- učenci so pridobili nova znanja in se kar 97,6% naših učencev zaveda pomen zajtrka v vsakodnevni prehrani;
- vsi učenci šole se zavedajo, da je sadje in zelenjavo dobro jesti vsak dan (ob začetku izvajanja Sheme je bilo takih učencev 93%);
- vsi učenci šole vedo, da v sladkarijah ni vitaminov (ob začetku izvajanja Sheme je bilo takih učencev 94%).

Tudi v letošnjem šolskem letu izvajamo SŠS. Uvajamo novost: poleg sadja bomo razdeljevali tudi zelenjavo. Sadje in zelenjavo bomo razdeljevali ob sredah zjutraj, učencem 4-9. razreda pri razrednih urah, učencem prve triade ob začetku pouka. V sklopu izobraževalnih dejavnosti v projektu Shema šolskega sadja smo ob pomoči podjetja P&F Jeruzalem Ormož, obrata Sadjarstvo in obrata Vinogradništvo pripravili razstavo sort jabolk in sort grozdja, ki ga pridelujejo v svojih nasadih. Pri pripravi razstave so sodelovali tudi učenci naše šole, ki so na razstavo prinesli jabolka, ki jih pridelajo doma. Na razstavi nam je gospa Mira Kelemina povedala veliko zanimivega in koristnega o pomenu jabolk v naši prehrani.

Mentorica Andreja Žinko

OBISK PESNICE

Znanje se širi z branjem, zato smo ponosni, da na šoli poteka bralna značka. Še posebej smo veseli, da je bralno značko v šolskem letu 2009/2010 osvojilo 93% učencev. Prve tri učenke smo bile Teja Kosi, Eva Ivanuša in Barbara Mavrič. Zmagovalni razred je bil 3. razred (sedanji 4. razred). Prislužili so velik sladoled. Ob zaključku nas je obiskala pesnica Lucija Stupica. Veliko nam je povedala o sebi in nas vse zelo navdušila. Pesnica se ne ukvarja samo s pesništvom, piše tudi članke, predvsem o arhitekturi in oblikovanju. Poslušali smo njene pesmi in uživali v sproščenem vzdušju.

Teja KOSI, 9. razred

Miha PRIJOL: »Ob zaključku bralne značke je pesnica tistim, ki so prvi prebrali knjige, in s tem osvojili bralno značko, podelila knjigo. Bilo mi je lepo, ker je recitirala svoje pesmi.«

Tomaž BUKOVEC ZDOVC: »Na zaključku je bilo zanimivo in poučno. Pesnica je bila prijazna. Povedala nam je veliko zanimivega. Takšnih srečanj se razveselimo.«

Karmen TOPLAK, Tina KARBA: »Prišla nas je obiskat Lucija Stupica, znana pesnica. Pripovedovala je o svojem življenju in recitirala svojo pesem.«

Davor FEKONJA: »Bilo je super, zanimivo, poučno, veliko smo se naučili.«

Eva IVANUŠA: »Pesnica je bila prijazna in je zelo ambiciozna. Veliko obeta.«

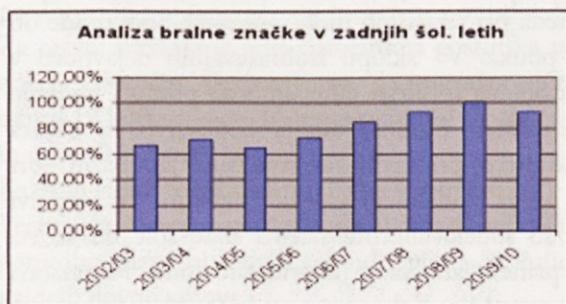
Nastja HEBERLE: »Obiskala nas je Lucija Stupica. Po njenem pripovedovanju je iz vsakega razreda učenec prevzel priznanja za vse, ki so osvojili bralno značko. Na priznanja se nam je podpisala. Razdelila je tudi knjige najhitrejšim bralkam. Bilo je odlično.«

Lucija Stupica je čestitala vsem učencem, ki so osvojili bralno značko

Navdušeno je pripovedovala o svojem delu

Branje je vsakodnevno učenje. Vzpodbujajmo učence, da bodo radi brali, brali za vse življenje. Z dobro motivacijo uspemo, premagamo marsikatero težavo in dosežemo zastavljene cilje.

... MOTIVACIJA JE POT...
... MOTIVACIJA SO CILJI...
... MOTIVACIJA SO ŽELJE...

LITERARNI KOTIČEK

REVŠČINA

Revščina je velik problem po vsem svetu. Zaradi nje umira veliko nedolžnih ljudi. Ko eni nimajo hrane, pa jo drugi mečejo v stran. Če bi se človek vsaj enkrat zamislil, bi vedel, kako si lačni ljudje želijo te hrane. Po vsem svetu zaradi tega problema iščejo rešitev. Moral bi se zgoditi čudež, da bi nam uspelo najti pravo rešitev. Za to ne bi bil potreben en sam človek, ampak bi se jih moralo združiti na milijone.

Sama bi predlagala, da bi ustanovili organizacije, v katere bi ljudje darovali denar, in s tem denarjem bi rešili vsaj nekaj lačnih ust. Pomagala bi vsem ljudem po svetu, ki so potrebni hrane, in jim polepšala življenje.

Monika VIHER, 7. razred

REVŠČINA

Revščine si nihče ne želi. Revni nimajo strehe nad glavo, hrane, oblek, ... ponavadi so tudi neizobraženi. Posledica tega je, da si ne morejo najti službe. Ker so brez denarja, si ne morejo privoščiti osnovnih življenjskih dobrin. Danes je v svetu zelo veliko revščine. Na eni strani so bogati, ki ne vedo, kam z denarjem, na drugi strani pa ljudje umirajo zaradi lakote. Na žalost velja rek »denar je sveta vladar«.

Revnim otrokom pomagajo različne organizacije: Rdeči križ, Rdeči polmesec, UNICEF, Karitas. Tudi mi otroci jim lahko pomagamo s tem, da se udeležujemo na različnih zbiralnih akcijah in na dobrotelčnih koncertih. Posredno jim pomagamo tudi tako, da ne mečemo hrane po nepotrebnem v koš.

Tilen RAJH, 7. razred

REVŠČINA

Na svetu je veliko revščine. Ljudje kradejo drug drugemu in to mi ni všeč. Vse bi spremenila, revnim bi dala denar. Če bi bila bogata, bi jim pomagala preživeti. Na pomembne praznike bi jim kupila hrano ali jih povabila v restavracijo. Kupila bi jim topla oblačila. Zelo rada bi jim pomagala, da bi preživeli. Otroci ne bi smeli umirati zaradi lakote in bolezni.

Karmen TOPLAK, 7. razred

REVŠČINA

Menim, da revščine ne bi bilo treba na tem našem ljubem svetu. Bogati ljudje bi morali revnim ljudem dati denar, s katerim bi si kupili hrano in obleke. Revnim otrokom bi pomagala s sirotišnicami, v katerih bi bilo dovolj hrane in oblek. Ne bi dovolila, da bi revščina uničevala ljudi. Sicer pa si to lahko mislim le v sanjah, saj so bogati ljudje zelo pohlepni.

Ustavimo revščino na svetu, ker ljudje imamo pravico preživeti.

Nastja HEBERLE, 7. razred

REVŠČINA

Revščina je velik problem, ki ga verjetno nikoli ne bomo rešili. Nekoliko pa pomagajo organizacije, kot so Karitas, Rdeči križ, vendar po mojem mnenju ne dovolj. Zakaj se ljudje ne zamislijo, preden vržejo v stran krožnik hrane? Zakaj se ne zamislijo, kako si revni ljudje želijo te hrane? Zaradi revščine umre veliko ljudi po svetu. Ljudje z močnim vplivom bi lahko vsako leto darovali za revne, in tako bi bila revščina grda preteklost. Sama bi pomagala z zbiranjem hrane, pijače, denarja, oblačil. Da bomo revščino premagali, bo potrebno veliko časa. V tem času pa vsakemu v razmislek, kako naj pomagam tudi jaz.

Katja VIZJAK, 7. razred

REVŠČINA

Revščina je svetovni problem. Ljudje nimajo za hrano, pijačo in ostale zelo pomembne dobrine. Seveda pa obstajajo organizacije, ki se ukvarjajo s tem problemom. To so Rdeči križ, Karitas, Unicef, ADRA. Te pomagajo ljudem v težavah. Pomagajo finančno, nudijo zdravstvene in izobraževalne usluge. Ljudi, ki nimajo težav z revščino, dobrodelne organizacije privabljajo z reklamami na televiziji. Tako na primer na različnih programih vidimo deklico, ki je podhranjena. Deklica se gledalcem zasmili, zato ti prispevajo denar. Ne vemo, ali pa denar res prispe v prave roke. Torej! Problema ne morem rešiti sama. Moralo bi se nas zbrati na milijone, da bi s skupnimi močmi rešili svet pred revščino. V Afriki je veliko revnih ljudi. Tam bi postavila ogromne stolpnice z majhnimi stanovanji. Zakaj ne bi tega naredili? Nič ne moremo izgubiti, samo pridobimo lahko.

Sreča, da Zemlja ni velika kot Jupiter.

Sandra HABJANIČ, 7. razred

REVŠČINA

Jaz bi za revne dal veliko denarja in pomagal bi jim iskati dom. Kupil bi jim veliko hrane, pijače in oblačila. Rdeči križ bi lahko otrokom nudil brezplačno morje.

Timotej NOVAK, 7. razred

LITERARNI KOTIČEK

... domišljija ne pozna meja...

STARA HIŠA ŠTEVILKA 120

Nekega dne sem šel s prijatelji v gozd. Našli smo staro hišo številko 120.

Sklenili smo, da bo to naša hiša. Nato smo prinesli barve in jo prebarvali. Stopili smo v hišo. Našli smo psička in smo si ga vzeli. Nato smo naredili omarico, posteljo, mizo, stole. Prinesli smo rože in na ploščo napisali: Tukaj živijo Kevin, Aleksij in Matic.

Kevin PUČKO, 4. razred

STARA HIŠA ŠTEVILKA 67

Nekaj metrov stran od naše hiše stoji zelo stara hiša številka 67. Po nekaj letih je šlo nekaj otrok mimo hiše, vsi niti opazili niso stare hiše številka 67, a le zadnji v skupini so opazili staro hišo številka 67. Odločili so se, da jo bodo pomladili. Deklice so pometale staro hišo in pobrisale prah. Fantje so iz gozda prinesli stare deske in naredili so mize, stole in omare. Potem so deklice še posadile rože in jih dale na okna. Zunaj stoji smreka, pod njo pa imajo klopco. Okoli hiše so posajena zelišča in imajo majhen vrt. Na vrtu so posadili korenje, zelje in borovnice. Otroci se okrog hiše lovijo in skrivajo. Prišla je jesen, otroci so vprašali svoje starše, če lahko spijo v stari hiši. Starši so jim dovolili in otroci so komaj čakali noč. Zunaj so pometi listje in si skuhal čaj, ki so ga naredili iz lipe, in tako je bilo vsak dan v jeseni. Pozimi so se vselili v hišo številko 67. Kuhali so zeljnato juho. Očetje so fantom pokazali, kako se zakuri peč. Mame so deklicam pokazale, kako se speče kruh. Prišla je pomlad. Deklice so posadile rože in natrgale lipo za čaj. Fantje so zakurili, da bodo lahko skuhal kosilo. Deklice so naredile korenčkovo juho. Pričelo se je poletje. Morali bodo zvezati smreko, ker so predolge veje. Deklice brišejo prah, pometajo in menjajo rjuhe, perejo. Pride jesen. Zopet grabljajo listje in kurijo, da jih ne bi zeblo in da si lahko naredijo kosilo in večerjo. Prišla je zima, ki je zelo huda. Zopet je pomlad. Deklice so posadile novo korenje in zelje. Nabrale so lipo, da jo posušijo.

Ko vse naredijo, se gredo igrat skrivalnice in se lovijo, potem pa so šli na sprehod v gozd. V stari hiši številki 67 jim je lepo.

Andreja BRATUŠA, 4. razred

STARA HIŠA ŠTEVILKA 155

Nekega dne sem s prijatelji šel v gozd in našli smo hišo št. 155. Davor in Kevin sta šla pogledat, kaj bi lahko naredili, potem sta naredila mize, omarice, postelje in še več stvari. Potem smo uredili vrt, posejali kamilice, solato in korenček. Aleksij in Matic sta ognojila vrt, popravila luknje v hiši in popravila luči. Iz našega doma smo znosili različne stvari. Najpomembnejša je bila hrana in voda. V tej hiši smo se zabavali, imeli smo vse. Potem so nas starši poklicali h kosilu. Drugi dan smo se spet vrnili v staro hišo št. 155 in smo se zelo zabavali. Na vrata smo napisali: Tukaj stanujejo Kevin, Matic, Aleksij in Davor.

Aleksij KUMER, 4. razred

GALERIJA

Avtorica: Sanja Viher
Likovna tehnika: tempera barve

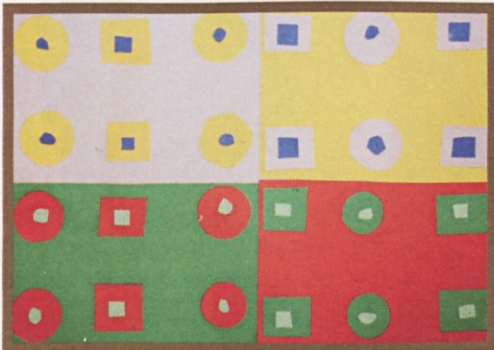
Avtor: Aljaž Meško
Likovna tehnika: tempera barve

Avtorica: Vanessa Ribič
Likovna tehnika: modeliranje v glini

Avtor: Gašper Viher
Likovna tehnika: modeliranje v glini

Avtorica: Katja Vizjak
Likovna tehnika: kolaž

Avtorica: Karmen Bogša
Likovna tehnika: kolaž

Avtor: Mihael Črešnjevec
Likovna tehnika: pastel

Avtorica: Anita Bezjak
Likovna tehnika: pastel

POMLADNI DAN

POMLADNI DAN 2010«

Tudi to šolsko leto se je naša šola vključila v evropski projekt Pomladni dan, ki letos poteka že osmo leto. Projekt POMLADNI DAN se vsako leto prične s pričetkom pomladi in konča 9. maja.

Namen projekta Pomladni dan v Evropi je Evropo približati njenim mladim državljanom. Pomladni dan ponuja mladim državljanom možnost, da Evropi predstavijo svoja mnenja in stališča.

Glavna tema letošnjega projekta je »državljanstvo in temeljne pravice« v luči evropske kulturne in družbene identitete. **Pomladni dan 2010 je namenjen tudi spodbujanju solidarnosti in socialne kohezije, saj hkrati podpiramo tudi cilje Evropskega leta boja proti revščini in socialni izključenosti.** Na naši šoli smo Pomladnemu dnevu namenili dan dejavnosti, in sicer 7. maja 2010. Izpeljali smo ustvarjalne delavnice, na katerih smo spoznavali Evropo ter izražali svoja mnenja v sliki in besedi. Tako so v prvem razredu slikali najdaljšo sliko na temo Evropa-družina in njene vrednote. V drugem razredu so slikali sliko, ki je bila na temo ekološkega zavedanja, poimenovali so jo Mala cvetna ulica. Tretji razred je izdeloval grafiko visokega tiska na temo Mravlje, živali leta 2010, v četrtem pa so sestavili eko kolaž z motivi lastovk. Peti razred je posnel zanimiv intervju z učenko z Irske. Šesti razredi so izdelovali skulpture kačjega pastirja, in s tem opozorili na ohranjanje živih bitij. Sedmi razred je s poslikavo biomask opozoril na nečist zrak, ki ga ljudje sami onesnažujemo. Osmi razredi so izdelali zmaje, učenci devetega razreda pa so sestavljali kolaže na platna na temo Jaz čutim Evropo. Bil je zanimiv dan. Naučili in ponovili smo svoje znanje o Evropi, poglobili znanje o ekologiji, biotski raznovrstnosti in državljanstvu ter pravicah. Zagotovo se bomo priključili projektu tudi v naslednjem šolskem letu.

Koordinatorica projekta Mojca Grula

Zbrali smo se v telovadnici, kjer smo imeli uvodno predstavitev. Ogledali smo si ples učencev 5. in 9. razreda ter poslušali pesem, ki jo je zapela Valentina. Razporedili smo se v razrede in ustvarjali na temo pomlad. Mi smo izdelovali kačje pastirje iz raznobarnih žic. Na hodniku smo vsi razredi pripravili razstavo. Najbolj všeč so mi bili zmaji.

Monika VIHER, 7. razred

Katja DOGŠA, 3. razred: »Ta dan smo narisali cvetlično ulico. Narisali smo rožice, metuljčke, hiše, kolesa.«

Vanessa RIBIČ, 5. razred: »V knjižnici smo si izposodili knjigo, v kateri so bile naslikane živali. Knjigo smo si ogledali, jo prelistali in jo prebrali. Razdelili smo se v skupine, učiteljica je razdelila kolaž papir. Izrezali smo lastovice, lisico. Sliko smo izobesili v šoli. Pri delu smo zelo uživali.«

To je naša MALA CVETNA ULICA

Nastali bodo kačji pastirji

Ustvarjalne delavnice

BRUSELJ IN MI

Ob koncu poletnih počitnic, od 22. do 25. avgusta 2010, se nas je osem učiteljev naše šole odpravilo na štiridnevno strokovno ekskurzijo v glavno mesto Belgije in središče Evrope, v Bruselj. Ogledali smo si evropske institucije in znamenitosti mesta z 1,5 milijona prebivalcev.

S pripravi na ekskurzijo smo začeli junija. Tokrat smo si vse organizirali sami, brez pomoči turističnih agencij. Uporabili smo naše izkušnje iz prejšnjih ekskurzij po tujini, znanje nemščine in angleščine ter si preko interneta uredili vse prevoze do Bruslja, nočitve in svoj program ogledov.

V nedeljo zjutraj, 22. avgusta, smo se odpeljali do tržaškega letališča. Od tam smo z letalom družbe Ryanair leteli do letališča Charleroi, 50 km južno od Bruslja. Na letališču nas je že čakal voznik in nas z minibusom peljal do Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju, kjer smo bivali tri dni.

Po toplem sprejemu v domu, namestitvi v sobe in popoldanski malici smo se z načrtom Bruslja odpravili raziskovat središča mesta. Šli so po dolgi ulici in prišli naravnost pred belgijsko kraljevo palačo. Nato smo šli skozi mestni park do gotske katedrale Sv. Mihaela. Tako smo že bili v najstarejšem delu mesta. Tu nas je prevzela veličina Velikega trga s čudovito mestno hišo in meščanskimi baročnimi hišami iz 16. in 17. stoletja. Na trgu je bila pisana množica ljudi, od francosko in flamsko govorečih Belgijcev do številnih turistov iz vsega sveta. Nekaj ulic vstran smo poiskali najbolj znanega meščana Bruslja – Manekena Pisa.

Drugi dan smo spali bolj dolgo in se po poznem zajtrku odpravili na ogled evropskih institucij. Najprej v Evropski parlament. Ker so še bile parlamentarne počitnice in ni bilo sej parlamenta, smo si lahko ogledali veliko sejno dvorano in druge prostore. Nadelimo si slušalke in razlago o delovanju parlamenta poslušali kar v slovenščini, kot enemu izmed uradnih jezikov EU. Popoldne smo šli do zgradbe Sveta Evrope.

Pred zgradbo smo se najbolj razveselili table iz slovenskega marmorja, na kateri je zgoraj v slovenščini zapisan prvi verz iz Zdravljice »Žive naj vsi narodi«, pod njim pa prevodi verza v vse evropske jezike. Res, ne bi mogli najti bolj primerne mesta za ta verz. V Evropski četrti smo videli še peterokrako palačo Berlaymont - sedež Evropske komisije. Pot smo nadaljevali do slavoloka zmage v Jubelparku. Nato smo odšli nazaj v dom in si pripravili večerjo.

Tretji dan smo se s podzemno železnico odpeljali do bruseljske mestne četrti Heysel. Tam je največja znamenitost Atomium – velika jeklena konstrukcija v obliki atoma z osmimi krogli. Z dvigalom smo se odpeljali v najvišjo kroglo, od koder se odpira lep pogled na Bruselj in okolico. Ogledali smo si razstavo in v kavarni v eni izmed krogel popili kavo. Sledil je ogled parka Mini Europe, kjer so makete znanih evropskih zgradb v razmerju 1:25. Spet smo iskali kaj slovenskega in našli maketo ljubljanskega Prešernovega trga s Tromostovjem. Sprehodili smo se še do največjega belgijskega nogometnega stadiona in se s podzemno železnico odpeljali nazaj v staro mestno jedro. Poskusili smo slastne belgijske praline in si kupili nekaj spominkov ter še enkrat doživeli večerni utrip Bruslja.

Zadnji dan smo vstali zelo zgodaj, saj nas je ob pol osmih že čakal voznik minibusu in nas odpeljal do letališča Charleroi. Z letalom smo iz hladne Belgije leteli v Trst, kjer pa je bilo pravo poletje. Pet ur smo se še peljali do doma. Vrnili smo se polni vtisov, doživetij, znanj in novih življenjskih izkušenj, ki jih že prenašamo našim učencem, sodelavcem in svojcem.

Pripravil Boštjan Rajh

POSVOJIMO ROKODELCA

Sodelovali smo v projektu Mladi posvojijo rokodelca. V projektu je sodelovalo 10 šol iz Podravja in Pomurja. Osrednji namen projekta je vzpodbuditi mlade, da razpoznajo elemente folklorizma in predstavitev rokodelcev.

... REŽEMO, KUHAMO, PLETEMO,...

Z gospodom Francem Kosijem smo se srečali kar pri njem doma, kjer ima tudi svojo delavnico. Pokazal nam je vse, kar nas je zanimalo v zvezi z njegovim delom. Razložil nam je, kako prišlo do tega, da se je odločil za pletenje iz vrbovih vej. Sicer odločitev ni bila lahka, ampak so ga v to prisilile bolečine v križu in je zato moral v pokoj. Sprejel nas je z velikim veseljem in nam z zadovoljstvom razkazal svojo delavnico. Čeprav je majhna in natrpana z najrazličnejšimi predmeti in izdelki, se gospod Franc v njej počuti udobno. Obisk in »intervju« smo opravili zelo sproščeno, brez kakršnihkoli formalnosti.

Torej naj vam povem še kaj o gospodu Francu. Že več let strastno ribari. V preteklosti pa je bil učitelj vožnje. Povedal nam je, da je imel že veliko učencev, ki pa so prišli za dan ali dva, potem pa kar naenkrat izginili. S svojim delom se ukvarja že 18 let in je obiskal že skoraj vse šole v ormoški občini. To pa še ni vse. Obiskoval je tudi druge šole po Sloveniji prav tako kot nas. Zelo zanimiva informacija je tudi, da na leto izdelava 30 košar. Seveda nam je tudi povedal, koliko časa približno porabi za en izdelek. Povedal nam je, koliko časa porabi za izdelavo ene košare. In sicer, v eni uri naredi eno košaro! Zato pa je priprava do pletenja bolj obsežna in zahtevna. Naj še povem, da je gospod zelo, zelo prijazen človek in ni nam žal, da smo ga spoznali. Zdaj pa kar nazaj k našemu delu in intervjuju. Najprej smo malce poklepetali in se spoznali. Nato pa smo se odpravili v njegovo delavnico in pričeli z delom. Gospod Franc nam je za začetek pokazal svoje izdelke, ki so nam vsem bili zelo všeč. Bili smo zelo presenečeni nad njegovimi izdelki, kar nas je še bolj navdušilo za

delo. Nato smo šli na dvorišče, kjer smo pogledali šope že narezane vrbe. Te so bile zložene po korakih in potem nam je pokazal, kako pridemo do priprave na delo. Vsi smo se čudili, kako so lahko že tako preprosti šopi tako čudoviti. Ko smo videli, kaj je ostalo od ene velike palice vrbe, smo kar osupnili in si mislili, da je skoraj celo vrgel stran. Zdelo se nam je zelo nenavadno. Ampak to še ni vse! Ko smo po začudenju še doumeli, kako dolg in zapleten je postopek, smo bili ponovno zelo presenečeni. Začel je pletiti košaro. Prav osupnil nas je s svojo spretnostjo. V pletenju se je preizkusila tudi Valentina. Potem smo se menjavali pri delu tako, da smo prišli na vrsto prav vsi. In po videzu sodeč, smo uživali čisto vsi. Po tem zanimivem obisku smo se čez nekaj dni spet dogovorili za srečanje. Ampak tokrat smo šli na teren rezat vrbe. Tudi to delo je bil zelo zanimivo. Šibe smo rezali čisto pri koreninah, tako da so bile čim daljše. Ko smo jih zlagali na kupe, smo pazili, da niso bile preveč razmetane. Delo je bilo težko in naporno, saj smo morali paziti, da nismo s palicami vred padli v mlako. Kot pripomočke smo uporabljali dvojne različno velike škarje. Vse te palice smo zvezali v kupe, naložili na prikolico in dali gospodu, da jih je odpeljal domov. Povedal nam je, da ima s temi palicami, ki smo jih narezali v uri in pol, še dva dni dela, preden bo to izgledalo tako, da iz njih lahko spletemo lepo košaro. Ko je gospod Franc palice pripravil v takšno stanje, kot je potrebno, je za konec prišel še na obisk k nam v šolo. Tukaj nam je pokazal, kako se splete vrh košare, saj smo v njegovi delavnici poskusili splesti samo dno. Prav tako nam je gospod pomagal pri izdelavi naše razstave. Skupaj pa smo še naredili nekaj izdelkov, ki prikazujejo postopek dela in posamezne dele izdelave košare.

Za konec pa bi se še radi zahvalili gospodu Francu Kosiju za pomoč in prijazen sprejem pri njem doma.

Radi bi še povedali, kdo smo tisti, ki smo sodelovali pri tem projektu. To smo bili: Mateja Brenholc, Rebeka Horvat Slavinec, Valentina Bubnjar, Amanda Vesenjaki, David Vidovič in Barbara Mavrič. Mentorja pa sta bila šolska svetovalna delavka Tina Turin Puklavec in učitelj Andrej Primužič.

Barbara MAVRIČ

JUMICAR

Program JUMICAR je izobraževalni program preventivne vzgoje otrok v cestnem prometu.

Na slovenskih cestah je vse preveč prometnih nesreč. Med najpomembnejšimi ukrepi za izboljšanje prometne varnosti je prometna vzgoja otrok. Program JUMICAR otroke poučuje, kako se naj vedejo v prometnem okolju, tako da so sami postavljeni v vlogo voznika. Otroci se seznani s pravili vožnje, s prometnimi znaki, z vožnjo skozi križišče.

Junija 2010 smo na igrišču v Ivanjkovcih pripravili predstavitev programa JUMICAR Slovenija.

Zahvaljujemo se vsem obrtnikom in podjetnikom, kateri so finančno podprli projekt in nam omogočili izpeljati ta dan.

Anej KOSI: »Midva s sošolko Mišo sva se peljala z rumenim avtomobilčkom. Bilo je super.«

Michelle BRATUŠA: »Jaz sem uživala v vožnjah, bilo mi je zelo lepo. Želim si, da bi se to ponovilo.«

Maša PUKLAVEC: »Pri vožnji smo morali upoštevati prometne znake.«

Klara SLAVINEC: »Jaz sem se vozila s sošolko Špelo. Bilo je zabavno. Špela se je vedno zaletela v oviro.«

Niko NOVAK: »Pri vožnji sem se zaletel v drug avtomobil. Bilo je super, ko sem se vozil v krog.«

Miha KUMER: »Bilo je odlično, ko sva se vozila z Neli. Pri vožnji se nisva zaletela, sva pa druge prehitevala.«

Neli BALAZEK: »Pri STOP znaku smo morali paziti in pravočasno ustaviti. Prvič mi ni uspelo, drugič pa mi je.«

Zala GORJAK: »Bilo mi je zelo fajn, ko sem se vozila z Evo. Zelo sva se smejala. Upoštevali sva pravila.«

Sara DROBNIK: »Všeč mi je bilo, ko je vozil nekdo drug in da se nismo zaleteli.«

Domen ŠKOLIBER: »Pri vožnji smo morali upoštevati pravila vožnje. Vozil si sam ali dva skupaj. Prejeli smo izkaznice.«

Aljaž FERGOLA: »Na ta dan je bilo super. Učili smo se pravila vožnje in prometne znake. Bila sta dva inštruktorja vožnje, ki sta nam vse razložila.«

Rene KETIŠ: »Učili smo se pravila, spoznavali smo znake. Vozili smo se po stezi. Bilo je zabavno, vožnja res ni preprosta. Na progi je bilo križišče, tako kot je to v resničnem prometu. Opravili smo voziško dovoljenje.«

David LESJAK: »Bilo je lepo, smešno in poučno, ko smo vozili avtomobile. Naučili smo se, kako to poteka v resničnem prometu. Bil je tudi stop znak, pri katerem smo se morali obvezno ustaviti, pogledati levo in desno. S tem smo se naučili, kako poteka promet in vožnja. Dobili smo voziško.«

Katja KOLARIČ: »...Odpravili smo se proti igrišču. Zagledali smo avtomobilčke in bili zelo nestrpni. Inštruktor nam je razložil pravila in prometne znake. Posedli smo se v avtomobilčke in se vozili. Upoštevali smo prometne znake in semaforje. Zdelo se nam je zanimivo in zabavno, saj smo uživali v vožnji. Prejeli smo Jumarjevo voziško dovoljenje.«

Vozim pravilno?

Ali me bo dohitel?

ŠPORTNI ODDELKI

V okviru razširjenega programa šole smo se vključili v projekt Športni oddelki v OŠ, ki ga financira Ministrstvo za šolstvo in šport in je namenjen učencem prvega triletja. S projektom našim učencem omogočamo dodatno športno udejstvovanje, razvijamo zdrav življenjski slog, hkrati pa jim omogočamo koristno preživljanje prostega časa. Projekt izvajamo v okviru športnih sobot, počitniških športnih dopoldnevov in kot dodatno uro športne vzgoje. Tako imajo učenci 1. razreda vsako sredo zjutraj uro jutranje telovadbe. V okviru športnih sobot smo junija učence prvega triletja popeljali na planinski izlet na Tri Kralje in oktobra na pohod po gozdni učni poti do Tromeje na Goričkem.

V jesenskih počitnicah smo za dva dni odprli vrata naše telovadnice in učence 2. ter 3. razreda povabili na počitniške športne dopoldneve. Vsak dan je aktivno športno dopoldne v šoli preživelo sedemnajst učencev. V ponedeljek smo se igrali z žogami, igrali smo med dvema ognjema in rokomet. Čeprav učenci v tako kratkem času niso usvojili vseh pravil igre, so začutili kolektivni duh in pripadnost skupini. Torkovo dopoldne smo posvetili različnim otroškim plesom, s pomočjo videa smo se naučili ples Huba buba, na veliko željo učencev pa smo dopoldne zaključili z rokometom in nogometom.

Naši učenci s svojim odzivom neprestano dokazujejo, da jih športne aktivnosti veselijo in si v bodoče želijo še več takšnih uric.

Mi smo kralji in gremo na Tri Kralje

POHOD NA TROMEJO

Oktobra smo se učenci 1, 2, in 3. razreda z učitelji odpravili v Prekmurje. Vreme nam je bilo naklonjeno in v sobotni jutranji uri smo se odpeljali z avtobusom na Goričko. Najprej smo se ustavili v kraju Grad; kjer smo si ogledali mogočen Grad, kateri ima kar 365 sob. V grajskem parku smo občudovali nekatera najstarejša drevesa na slovenskih tleh. Pot se je nadaljevala skozi občino Kuzma, kjer smo v vasi Trdkova izstopili polni pričakovanj. Pričakali sta nas vodički turističnega društva Tromejnik, kateri sta nas popeljali po učni gozdni poti. Ves čas naše poti nas je spremljal Ježek in nas opozarjal na znamenitosti. Na vrhu Tromeje smo imeli zaslužen malico. Zanimivo je bilo, da smo stali na stičišču treh držav - Slovenije, Avstrije in Madžarske. Ježek nas je spremljal še pri spustu in tam nas je že čakal naš šofer avtobusa. Ugotovili smo, da je pomembno, če smo športno aktivni in dihamo svež zrak v prečudoviti naravi.

Klavdija PETROVIČ, učiteljica 2. razreda

Jaz sem v Sloveniji, on v Avstriji, sošolka na Madžarskem

Mi gremo pa v hribe

ŠPORTNI ODDELKI

Misli učencev, ki so stali na TROMEJI:

Dejan BRATUŠA: »Bilo mi je lepo, ker smo spoznali veliko dreves. Bil sem v Sloveniji, Avstriji, Madžarski.«

Ema HERGULA: »Grad je bil zelo lep in velik. Videli smo stekleno teraso in pojedli malico.«

Nejc VAJDA: »Zdaj vem, kako se imenujejo drevesa. Na postojanki sem vohal pomarančo, rdeči bor. Malo smo se igrali in se fotografirali pri mejnem kamnu.«

Eva POLAK: »Bilo mi je super, šli smo po ježkovi poti. Našli smo gobe, občudovali smreke, nabirali gozdne pridelke.«

Iva SIMONIČ: »Najprej sem se sestavljala sestavljanke gradu, potem sem risala in rešila učne liste. Bila sem skupaj z Glorijo iz 1. razreda. Odpeljali so naju na vrh Tromeje. Z učiteljico Karmen smo si pogledali mejni kamen in napise na njem.«

V ŠPORTU VEDNO NEKDO ZMAGA, Vendar POMEMBNO JE SODELOVATI.

Bomo zadeli gol?

Kdo jo bo ujel?

UČENCI 1. RAZREDA IMAJO KOT ŠPORTNI ODDELEK JUTRANJO TELOVADBO.

Kaj so povedali prvošolci?

Rok GRABOVAC: »Pri jutranji telovadbi tečemo. Moramo imeti športno opremo.«

Živa PUKLAVEC: »Zjutraj se igramo športne igrice in se razgibamo.«

Megi REPEC: »Že zjutraj razgibamo svoje telo.«

Tilen KARBA: »V telovadnici rad plezam.«

Rebeka VIHAR: »Veliko tekamo in se igramo športne igre. To mi je všeč.«

Anja LAZAR: »Ko pridemo v telovadnico, na klopi počakamo vse sošolce in učiteljico.«

Matic MAJERIČ: »V telovadnici poslušamo navodila učiteljice.«

Adrijan CVETKO: »V garderobi se preoblečemo v športno opremo.«

Nadja VAJDA: »V telovadnici moramo paziti, da se ne zaletimo.«

Tilen KUSTEC: »Igrali smo se štafetne igre. Bilo je lepo.«

Vanessa LESJAK: »Ko se razgibamo, naredimo krog.«

Niko KLEMEN: »Igrali smo se igrice poplave in potres.«

TRŽNICA POKLICEV NA OŠ IVANJKOVCI

V okviru poklicne orientacije smo na šolo povabili aktualne srednje šole, da so se predstavile v enem popoldnevu, dogodek smo poimenovali Tržnica poklicev. Odziv učencev in staršev je bil velik, zato smo v šolskem letu 2009/2010 organizirali predstavitev v večjem obsegu. Predstavilo se je 15 srednjih šol iz Podravja in Pomurja, poleg tega pa so svojo stojnico imeli Center za informiranje in poklicno svetovanje, Slovenska vojska in Policijska.

Vsi na tržnico poklicev
smo pridrveli,
da poklice takšne bi imeli,
da bi se v hiši greti.

Nato z vseh srednjih šol
so prišli, da v poklic
bi nas prepričali,
ki nas veseli.

Naenkrat že domov smo šli,
in veseli bili,
ker smo izvedeli,
kam v srednjo šolo bomo šli.

Zato poklice z veseljem
bomo opravljali vsi,
ker smo vse
na tržnici poklicev izvedeli.

Niko VEBER, 9. razred

Šole se predstavljajo

Na tržnici poklicev je bilo prav prijetno. Udeležilo se ga je veliko število šol, vsaka s svojim področjem. Med drugim so se predstavile oblikovalna šola, zdravstvena, gimnazija, ekonomska, aranžerska, ... Vsak je lahko obiskal stojnico in se pozanimal o šoli, katera ga zanima. Vsi so bili zelo prijazni in so z veseljem odgovarjali na naša vprašanja.

Tjaša JEREBIČ, 9. razred

Le h kateri stojnici bi se napotil?

KAKO IZBRATI PRAVI POKLIC

- Izberi področje, ki te zanima, ker le tam boš dovolj motiviran, da se boš lahko učil celo življenje.
- Pomisli tudi na to, da se boš lahko zaposlil.
- Karkoli boš izbral, delaj pošteno in s srcem. Izbira je tvoja.

KO DOBIMO OBISK IZ AMERIKE...

...postane pouk angleščine bolj zanimiv. V naši šoli se vsi učitelji trudimo učencem pripraviti zanimiv in drugačen pouk. Sama sem ga izboljšala tako, da sem na šolo povabila svojega sorodnika gospoda Ronalda Veršiča iz Združenih držav Amerike.

Gospod Ron je prišel na našo šolo v petek, 14. maja, in z nami preživel štiri šolske ure. V tem času so ga tako spoznali učenci od petega do devetega razreda.

Najprej sem mu razkazala našo šolo, ki jo je zelo pohvalil in dejal, da se ne razlikuje od šol, ki jih imajo v Ameriki. Zelo mu je bila všeč majhna šola in izdelki naših učencev, ki jih lahko vidimo na vsakem koraku. Zatem sva se odpravila h gospe ravnateljici, s katero sta poklepetala o slovenskem in ameriškem načinu šolanja. Ugotovili smo, da obstaja kar nekaj razlik in podobnosti v obeh šolskih sistemih. Gospod Ron pa je za ravnateljico prinesel prav posebno darilo, in sicer veliko vrečko ameriških mešanih oreškov (oreh, lešnik, mandeljn, brazilski oreh in ameriški oreh – pecan) in ameriško zastavo. Vsi smo bili najbolj očarani nad čudnim brazilskim orehom in okroglim ameriškim orehom. Gospa ravnateljica mu je v zahvalo podarila ukvirjeno sliko naše šole in kraja Ivanjkovci ter izvod našega šolskega časopisa Palma.

Z gospodom Ronom sva se nato odpravila v učilnico, kjer naju je že čakal prvi razred, to je bil 7. a. Učenci so najprej malo začudeno gledali gospoda, ki je s sabo privlekel en ogromen in težek kovček, vendar se je to začudenje spremenilo v navdušenje, ko so videli, da je kovček poln raznoraznih malenkosti, namenjenih njim. Vsak učenec je tako prišel pred tablo, kjer se je na kratko pogovoril z gospodom Ronom in v zameno dobil ali prometni znak ali revijo o Porsche-ju ali pa kakšno drugo malenkost. Nato so na zemljevidu skupaj poiskali mesto, kjer živi gospod Ron, ga povprašali kaj o njegovem življenju in ura je bila pri koncu.

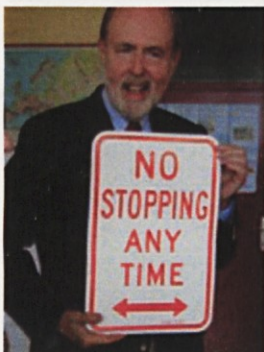
Po malici je bil na vrsti osmi razred. Tudi ti učenci so se hitro sprostiti in se začeli z njim pogovarjati. Prav tako je vsak učenec dobil eno darilo. Najbolj pa jim je bila zanimiva posušena govedina (beef jerky) z različnimi okusi – pikantna ali z medom. Zraven tega pa so učenci osmega razreda dobili tudi pisma naših dopisovalcev iz Amerike. Ronova hčerka Kathryn je namreč učiteljica in njeni učenci si dopisujejo za našimi učenci. Na pisma smo potem tudi odgovorili, njihova pa smo izobesili v učilnico, kjer jih lahko vsi vidijo. Naslednjo uro sta v učilnico prišla kar dva razreda, in sicer 5. a in 6. a; učencev je bilo veliko, ampak je kljub temu

vsak prišel pred tablo, se na hitro pogovoril in dobil darilo. Učenci so bili navdušeni nad registrskimi tablicami in prometnimi znaki. Ta ura je hitro minila in ostal je še samo deveti razred. Tokrat se nam je pridružila še ravnateljica in se skupaj z nami zabavala ob Ronovih ponesrečenih poskusih izgovarjati slovenska imena. Ker je bilo manj učencev, so lahko vsi postavili Ronu vprašanje, skupaj so poiskali mesti Dayton (kjer živi gospod Ron s svojo ženo Lindo) in Cleveland (kjer živi njegova hči), ugotovili koliko Slovencev živi v Clevelandu in poskusili posušeno govedino.

Po koncu pouka je učenka osmega razreda, Tjaša Jerebič, z gospodom Ronom izvedla tudi intervju, ki si ga lahko preberete. A pozor, intervju je v angleščini.

1. Do you like Slovenia? - Yes, I like it a lot. It's a beautiful country.
2. Do you have any relatives in Slovenia? - I have many cousins here.
3. Which countries have you already visited? - I have been in Ireland, Brazil, Mexico, Japan, China, India, Croatia, Italy, Austria, Hungary, Spain,...
4. Compare Slovenia and the USA: - They're almost the same, people are friendly. I think that the biggest difference is that Slovenia is really small and the USA is really big.
5. Do you know any Slovene words? - pivo, vino, živijo, dober dan, dobro jutro, dober večer.
6. Have you ever eaten any of Slovene food like Prekmurska gibanica? - I don't know. I know that I eat Potica every year for Christmas.
7. Is America as green as Slovenia is? - Yes, it is. Cleveland, where I live, is as green a place as Ivanjkovci is.
8. How often do you visit Slovenia? - Once a year.
9. What do you think about our school? - It's good. I stand for local education.
10. Where do you work? I work in my own company (Dodge company).
11. What are your hobbies? - I like traveling, going to the flea market, watching ballet performances and I like to teach students.
12. Which type of music do you like? - I like almost all of them, except Hip hop and Hard rock.
13. Do you like Slovene music? Yes, I do.
14. Do you have any children? I have two, a daughter Kathryn and a son Paul.
15. Are you going to visit Slovenia again? Yes, I will, next year.

Ana JANŽEKVIČ

LJUDJE IN ZEMLJA

Ohranimo gozdove, zeleni svet miru,
pomagajmo živalim, da ostale bodo tu!
Drevesa in otroci, stopimo skupaj, saj
smo vsi otroci Zemlje, pomagajmo ji zdaj!

ENO – DAN SAJENJA DREVES

Na naši šoli se vključujemo v veliko različnih projektov. Med njimi je tudi Eno - dan sajenja dreves. Ta projekt izvira iz Finske, vasice Eno, in ravno letos smo s sajenjem dreves proslavili 10-letnico obstoja ENO programa, ki se ga je ob prvem sajenju udeležilo 50 šol, letos pa je razširjen že v 150 državah.

Sajenje dreves poteka dvakrat letno, in sicer 21. maja ter 21. septembra ob 12. uri po lokalnem času.

Sajenje dreves je velik dosežek k bolj ekološkemu in mirnemu življenju, prav tako pa k slovesnim govorom, himni in igrici, katera je prevedena v 40 jezikov in povezuje ljudi celega sveta.

Tudi na naši šoli se priključimo tisočim otrokom s celega sveta, katerim veliko pomeni ohranjanje našega planeta in pestrosti na njem. Posadili smo semena smrečice in smrečice so že pokukale iz zemlje.

Eva IVANUŠA, 9. razred

... Ena je Zemlja, eden je svet. Pot življenja na uči in bogati, vedno znova in znova, da vsak Zemlji podari, kar si želi. Lahko je modrost, lahko je belo, lahko je črno, lahko je kalček ali zrno...

Tjaša FAJFAR iz 4. razreda je povedala, da so pripravili lončke, v lončke natrosili zemljo in posejali smrečice.

Lara LESJAK, 3. razred: »Z učiteljico smo v podaljšanem bivanju posejali smrečice. Spremljali smo njihovo rast in čez nekaj mesecev so pokukale iz zemlje.«

MATEMATIČNE DELAVNICE

Pravijo, da je matematika bolj kot ostale znanstvene discipline odvisna od človekove domišljije, na nek način je matematikovo delo podobno umetniškemu delu.

V sredo, 31. 3. 2010, so na naši šoli pokazali veliko dobrih matematičnih idej mladi matematiki iz cele regije, saj je popoldan potekalo **PODROČNO TEKMOVANJE IZ MATEMATIKE ZA SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE**.

Po nadvse zanimivem uvodnem programu, kjer je jelenček Pitagora v nenavadni pustolovščini spoznal zajca s prav posebnim imenom, in uvodnem pozdravu ravnateljice in organizatorice tekmovanja, so se tekmovalci odpravili v učilnice in napeli svoje možgane. Tekmovanje je potekalo 120 minut, kjer so tekmovalci reševali precej zahtevne matematične naloge. Vsakega tekmovalca je na njegovi mizi čakalo še darilo – sestavljanka tangram. Sledilo je kosilo in tekmovalci so se, eni bolj drugi manj zadovoljni, odpravili proti domu.

Našo šolo so več kot odlično zastopali trije učenci: za 7. razred Katja Kolarič, za 8. razred Eva Ivanuša in za 9. razred Miha Šek. Vsi trije učenci so usvojili **SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE!** ČESTITAMO!

In še to: Ko vam bo matematika predstavljala skorajda pretrd oreh, ne pozabite...

»Dokler ne poizkusiš, ne veš, česa ne znaš narediti.« (H. James)
Organizatorica tekmovanja Saša Črček

Matematika je res čudna stvar...

ZANIMIVOSTI

STRIŽENJE OVAC

»Kaj malo še vemo danes ljudje,
o volni, o vlaknih in kaj ovca je.«

Učenci naše šole so se meseca februarja 2010 medgeneracijsko povezovali z vaščani okoliških vasi, ki so jim v šoli predstavili postopek »od volne do oblačila«.

Teorijo nadgraditi s prakso je bilo čudovito in zagotovo se nam je za vedno vtisnilo v spomin. Ker so učenci marljivo delali, so dobili tudi drugo priložnost. Gospa Marta Gregorc in njen mož Jože so ponudili učencem nižjih razredov ogled striženja njihovih ovac. Na povabilo so se odzvali učenci 2. in 5. razreda. Odpravili so se peš v mirno dolino obdano s prleškimi vinogradi in s pogledom na ribnik in čudovito kmetijo v sredini. Tam je doma Gospa Marta. Pričakala jih je nasmejana z razstavljenimi izdelki iz volne in statvami. Učenci so si razstavljeno ogledali in ob prihodu gospoda Bernarda Fitovca svojo pozornost namenili striženju ovac. Poleg omenjenega so imeli priložnost videti manjšo operacijo odstranjevanja gnojne bule ob očesu ovce, striženje krempljev in označevanje ovac s kodami.

Saša Veler

Joj, ta je pa črna

OVČKA

Ovčke strižemo veselo,
včasih jim uhančke naredimo.
Čakamo, da leto mine,
ko dlaka hrbet bel prekrije.
A mlada se pri striženju za mamo skrije.
Katalina SIMONIČ, 6. razred

Ostrigli so jo

POLICIST LEON SVETUJE

V šolskem letu 2009/2010 so se petošolci OŠ Ivanjkovci že drugič vključili v projekt Policist Leon svetuje. V navedenem projektu se učenci seznanijo z vsebinami iz prometa in kolesarske vzgoje, vandalizma, varne smuke in plavanja itd.

No, pa gremo...

Projekt pa je Policijska postaja Ormož razširila v sodelovanju s Pokrajinskim muzejem Ormož. Organizirali so likovno-literarni natečaj, kateremu so se pridružili učenci drugega in petega razreda, in bili nagrajeni.

Izdelki so bili v mesecu marcu razstavljeni v mestni Občini Ormož, kamor smo bili povabljeni. Učenci so si s starši in mentoricama ogledali svoje izdelke in izdelke otrok drugih šol. Učenci pa so na slovesnosti dobili nagrado. Zraven plišaste maskote policista Leona in didaktične igrice o prometu tudi izlet na Ptuj. 11. 05. 2010 so se s policijskimi avtomobili odpeljali na ptujski grad. Tam so si učenci ogledali razstavi, ki jih je vodič vodil v angleškem jeziku.

Saša Veler, učiteljica 5. razreda

SE SPRAŠUJETE, OD KOD IME PALMA?

Fran Ksaver Meško je naš rojak in ima častno mesto med slovenskimi besednimi umetniki. S svojo življenjsko potjo, s svojo ljubeznijo do vsega dobrega in resničnega ter lepega, s svojim ponižnim in zvestim služenjem, s svojimi deli, s svojo lepo slovensko besedo bo ta mož utrjeval korenine našega narodnega drevesa in njegovo vsestransko rast tudi v prihodnosti. Ljubil je našo deželo, čudovito kakor iz lepih sanj, ljubil vitke topole – »PALME« jim pravi ljudstvo ...

PRAZNIKI SO PRED VRATI

Ob božiču vse preveč pričakujemo, vse naj bi bilo čarobno. Nič ne sme iti narobe: večerja, zabava, izjemna darila. veselo pričakovanje. Umirimo se. Ljubezen je tisto pravo. Ostalo je lažen blišč.

December je čas, ko se spomini in prihodnost združijo v prazničnem spletu sedanjosti. December je čas, ko tople želje vrtinčijo hladni zimski zrak. December je čas novih priložnosti.

Korak za korakom stopamo naprej, stopamo vstric in nasproti in srečni smo, če na življenja razpotjih zakorakamo v pravo smer. Prestopimo prag v novo leto, za hip se ustavimo in se ozremo... In zakorakamo dalje zavzeto naprej.

Včasih je za srečo dovolj le trenutek, ko si vzamemo čas in ga posvetimo drugemu. Naj vam prihajajoče leto prinese veliko takih trenutkov, s katerimi bi osrečili sebe in svoje bližnje.

Vsak človek ima svojo srečno zvezdo. V času okrog božiča pa so zvezde nizko, skoraj na dosegu roke... Iztegnite vendar to svojo omahljivo roko in si ujemite svojo zvezdo. Tam gori žari samo za vas.

INVESTICIJSKA VLAGANJA

- oprema 3. razreda
- klančina ob stopnicah
- pleskanje 3. razreda, učilnice za slovenščino, pisarne
- obnova fasade zunanje severne stene telovadnice

Hišnik Sandi pri svojem delu

ŠOLSKI ČASOPIS ...

Zbrala in uredila: Brigita Fridl, Matjaž Metličar
Fotografije: Arhiv šole

Organizacijski vodja:
Ravnateljica Nada Pignar, prof.
Tiskanje šolskega časopisa: Založba Rokus Klett
Naklada: 200 izvodov